

РЕШЕНИЕ

№ 9508

гр. София, 10.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13470** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 26, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба от В. Г. (V. G.), [дата на раждане], гражданство М., чрез адв. Р. Д. – САК, срещу Отказ с рег. № 5364р – 27655 / 01.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република Б. по заявление с рег. № Г – 1792 / 30.05.2025 г.

В жалбата са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на административния акт, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят посочва, че изложените факти не кореспондират с посоченото правно основание, на което е издаден отказът. Излага доводи, че В. Г. е пребивавал на адреса към датата на деклариране на данните и подаване на заявлението - с рег. № Г-1792/30.05.2025 г. Проверката на посочен адрес е извършена от служителите едва след 4 месеца, срок далеч извън законово регламентирания за това. Сочи, че до датата на проверката в края на месец септември 2025 г., никой не го е търсил по телефона, нито е искал от него провеждане на интервю във връзка с подаденото от него заявление. Излага съображения, че направеният опит да се квалифицира създалата се ситуация и то в ущърб на заявителя, е злоупотреба с право от страна на административния орган, тъй като той сам не е спазил законово регламентирания срок за извършване на необходимите проверки и постановяване на разрешение, респективно отказ. Твърди, че в двумесечния срок, в който заявлението се разглежда и решава - чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ, не е търсен на адреса - посочен в заявлението, не са извършвани никакви проверки.

Твърди, че пребивава в Република Б. от 04.06.2023 г. без да я напускал. Позовава се на представеното удостоверение за раждане, от което е видно, че неговият баща - В. В. е с българска народност. Счита, че разпоредбата на чл. 30, ал. 1, т. 6 от ЗМВР е неприложима по отношение на гражданите на държавата М.. Моли за отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи, чрез юрисконсулт В. Ч. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, че жалбоподателят е подал заявление рег. № Г-1792/30.05.2025 г., за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република Б. на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) - за чужденец с български произход. Подадено е по образец и при спазване на чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ – не по-късно от два месеца преди да изтече разрешеният срок за пребиваване на чужденеца в Б.. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 35 и чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ, като във връзка с изискването на чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ е представен дубликат на удостоверение за раждане, заверено по надлежния ред, видно от което единият родител /бащата - В. В./ е от български произход. Приложено е още копие от паспорта; копие договор за наем на недвижим имот сключен с Д. А. Б.; Трудов договор от 08.05.2025 г. сключен с „Руска кухня“ ООД, ЕИК:[ЕИК], регистриран в НАП; свидетелство за съдимост. Във връзка със заявлението служители от група „Миграция“ при ОДМВР – С., извършили на 22.09.2025 г. (съдът споделя доводите на ответника, че датата 22.06.2025 г. е техническа грешка) физическа проверка на декларирания адрес, а именно: [населено място],[жк], [улица], ап.1-партер и установили, че В. Г. не живее там.

Резултатите от проверката са оформени в Докладна записка, рег. № 5364р-21948/30.09.2025 г., видно от която, в телефонен разговор лицето предварително е уведомено за посещение на адреса от служители на дирекция „Миграция“ - МВР на 22.09.2025 г. На същата дата, пред жилищната сграда на горепосочения адрес е установено, че В. Г. няма достъп до сградата и апартамента, в който е посочил, че пребивава. По – късно признава, че не живее на посочения адрес и заявява, че реално обитава жилище, чийто адрес е отразен в горесцитираната докладна записка.

В изпълнение на изискването на чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ от директора на Държавна агенция “Национална сигурност” (ДАНС) е представено становище рег. № М-6689 от 16.06.2025 г., в което е посочено, че ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че лицето представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възражава да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република Б..

Въз основа на така установеното административният орган е издал оспорения отказ с рег. № 5364р – 27655 / 01.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, в който е приел, че В. Г., за да получи разрешение за постоянно пребиваване в Република Б. и за да бъде вписан в регистрите на населението, е декларирал неверни данни, като пред административния орган е заявил адрес, на който той не пребивава реално.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ е връчен на В. Г. на 12.12.2025 г., а жалбата срещу него е подадена в съда на 19.12.2025 г., т. е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава трябва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република Б., освен ако в този закон е предвидено друго. Оспореният акт е издаден от директор на дирекция „Миграция“ – МВР. Спазена е формата за издаване на административния акт. Съгласно чл. 59, ал. 2 от ЗМВР, когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа: фактически и правни основания за издаване на акта (т. 4 на чл. 59, ал. 2 от АПК).

Материалноправните основания за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване или за продължаване срока на пребиваване, въведени и установени с чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, са тези по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 от същия закон. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана от ответника по настоящото дело като основание да бъде постановен процесният отказ, е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В случая ответникът е приел конкретно, че заявителят е декларирал неверни данни, а именно, че не пребивава на заявения адрес, както и че въпреки изтеклите допълнително предоставени срокове, оригинал на удостоверение за раждане не е представен от лицето или от негов упълномощен представител.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не докажа по несъмнен начин наличието, по отношение на В. Г. - гражданин на М. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ изисква алтернативно „предоставяне на документ с невярно съдържание“ или „деклариране на неверни данни“. Според ответника документът с невярно съдържание е декларацията по чл. 92, ал. 3 от Закона за гражданската регистрация, подписана от собственика на недвижимия имот, а неверни са данните, заявени от чужденеца, а именно че пребивава на адреса. Този правен извод на административния орган, според настоящия състав, се дължи на неправилно тълкуване на разпоредбата на чл. 35, ал. 1 от ППЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба за получаване на право на постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ чужденецът прилага конкретно изброени документи. Между тях не е документ по т. 3 на чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ, т. е. за лице, което твърди, че е от „български произход“ и е подало заявление за постоянно пребиваване в Република Б., няма изискване да представя доказателства за осигурено жилище, като това е елемент от облекчената процедура. По отношение на лице, подало заявление по чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ има изискване за прилагане на документи по т. 1 (документ за платена такса); по т. 2 (копие на редовен паспорт...); и по т. 5 (свидетелство за съдимост) от чл. 34, ал. 1 от ППЗЧРБ. Вместо доказателства за осигурено жилище, за заявители от български произход е установено изискване за представяне на нотариално заверена декларация от собственика за предоставяне на адрес на пребиваване.

Посоченото означава, че административният орган е преценявал факти, които не са част от хипотезата на относимата правна норма. В този смисъл изводът в оспорения административен акт, че „в изпълнение на условията на чл. 34, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ В. Г. е заявил адрес, който реално не обитава“ е в противоречие с материалния закон. В тази насока административният орган не е изложил мотиви какви са изискванията на закона при заявяване на предоставяне на право на постоянно пребиваване и не е даден отговор, съобразно тази нормативна уредба, трябва ли лицето при подаване на заявлението непременно да живее на този адрес или декларирането му има за цел да уведоми органа за осигурен адрес за регистрация. Едва след като се даде отговор на

тези въпроси може да се даде отговор и за приложението на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - представен ли е документ с невярно съдържание от подалото искането лице. Всъщност в конкретния случай предметът на доказване е изместен. Тези изводи на настоящия състав отчитат и актуалната практика на ВАС, която е формирана около това разбиране. (например: Решение № 7552 от 08.07.2025 г. по адм. д. № 11510 от 2024 г. на ВАС, Трето отделение; Решение № 12949 от 16.12.2025 г. по адм. д. № 8438 от 2025 г. на ВАС, Четвърто отделение; Решение № 3832 от 10.04.2025 г. по адм. д. № 841 от 2025 г. на ВАС, Четвърто отделение; Решение № 9196 от 24.07.2024 г. по адм. д. № 7430 от 2023 г. на ВАС, Трето отделение).

На следващо място, административният орган трябва отново да укаже на жалбоподателя да представи оригинал на удостоверение за раждане. Същото е необходимо, доколкото при повторното разглеждане на заявлението трябва да се съобрази актуалната разпоредба на чл. 35, ал. 3 от ППЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 109 от 2025 г., в сила от 20.12.2025 г.), по силата на която удостоверението за раждане се изпраща за извършване на изследване в Националния институт по криминалистика/компетентните експертни звена към ОДМВР относно проверка за автентичност на бланката и следи от подправки по персонализацията. След посочената промяна изпращането на удостоверението за раждане за проверка за автентичност на бланката и следи от подправки по персонализацията е уредено като задължителен елемент от производството по разглеждане на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване.

Допуснатите от административния орган нарушения относно обхвата и оценката на относимите факти са съществени. Те препятстват проверката относно приложението на материалния закон и обосноваването на оспорения отказ. Това налага отказът да бъде отменен и преписката бъде върната за ново разглеждане при спазване на мотивите на настоящото решение.

Като се има предвид, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ, приложим към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на заявителя на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане, както и да съобрази актуалната разпоредба на чл. 35, ал. 3 от ППЗЧРБ.

По отношение на разноските

Жалбоподателят претендира разноски – 1500 лв. или 766.95 евро за адвокатско възнаграждение и 10 лв. или 5.11 евро – за държавна такса, уговорено и платено в брой съгласно представения договор за правна защита и съдействие. Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 1 500 лв., като намалява същото до 1 000 лв. За да достигне до този извод съдът съобрази минимума по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 000 лв. и го отнася към фактическата и правна сложност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Г. (V. G.), [дата на раждане], гражданство М., Отказ с рег. № 5364р – 27655 / 01.12.2025 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република Б. по заявление с рег. № Г – 1792 / 30.05.2025 г. ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Дирекция „Миграция“ към Министерството на вътрешните работи за ново произнасяне по заявление с рег. № Г-1792 / 30.05.2025 г. за предоставяне на право за постоянно пребиваване на чужденец в Република Б. на жалбоподателя В. Г. (V. G.), [дата на раждане], гражданство М., като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя В. Г. (V. G.), [дата на раждане], гражданство М., сумата от 1 010 лв. или 516. 41 евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.